

UZASADNIENIE

W dniu 5 listopada 2015r. H. P. złożyła skargę o wznowienie postępowania w sprawie III Ca 189 /12, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2012r.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podniosła, że opiera skargę na późniejszym wykryciu prawomocnego wyroku dotyczącego tego samego stosunku prawnego, tj. na przesłance opisanej dyspozycją art. 403 § 2 k.p.c. W ocenie skarżącej takim wyrokiem było wyrok, jaki zapadł w sprawie sygn. akt Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi IIC (...) z dnia 12 maja 2004r.

Skarżąca wniosła o wznowienie postępowania w sprawie III Ca 189/12, uchylenie wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 28 listopada 2011r. w sprawie sygn. akt XVIII C-upr 1490/10 i uchylenie wyroku z dnia 14 kwietnia 2011r. w sprawie sygn. akt XVIII C-upr 1490/10 oraz ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje :

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 12 maja 2004r. jaki zapadł w sprawie sygn. akt II C 2723/97 zasądził solidarnie od H. i M. małżonków P. na rzecz Gminy Ł. kwotę 23.422,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 4211,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w pozostałym zakresie powództwa o zapłatę zostało oddalone. Z uzasadnienia wyroku, które jest integralną częścią wyroku wynika, że oddaleniu podlegało żądanie zapłaty za okres od dnia 1 lutego 1994r. do dnia 30 października 1994r., gdyż w tym zakresie roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia wskazała, że powództwo o nakazanie H. P. opróżnienia lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) postanowieniem z dnia 29 stycznia 1998r. zostało odrzucone. Zatem wyrok ten nie zawierał rozstrzygnięcia w przedmiocie eksmisji. Od tego wyroku zarówno H. P. jak i M. P. złożyli apelację. Apelacja wniesiona przez H. P. postanowieniem z dnia 7 września 2004r. została odrzucona. Natomiast apelacja wniesiona przez M. P. była przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Łodzi, który wyrokiem z dnia 29 marca 2007r. w sprawie sygn. akt III Ca 1850 /06, który zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną kwotę 23.422,10 zł obniżył do kwoty 19.422,10 zł, zaś kwotę 4211,70 zł do kwoty 3500 zł, w pozostałej części apelacja została oddalona.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wyrokiem zaocznym z dnia 14 kwietnia 2011r., zapadłym w sprawie sygn. akt XVIII C-upr 1490/10 nakazał H. P. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł., przy ul. (...) wraz z e swoim mieniem. Od tego wyroku sprzeciw wniosła H. P.. Po rozpoznaniu sprzeciwu wyrokiem z dnia 28 listopada 2011r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi utrzymał w mocy wyrok zaoczny w stosunku do H. P.. Od tego wyroku apelację wniosła H. P.. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2012r., w sprawie sygn. akt III Ca 189/12, apelacja została oddalona jako bezzasadna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie sygn. akt III Ca 189/12 z dnia 27 kwietnia 2012r. podlega odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Stosownie do art. 403 §2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Prawomocny wyrok jaki zapadł w sprawie sygn. akt II C 2723/97 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nie jest żadnym nowym wyrokiem, o którym H. P. powzięłaby wiadomość dopiero w 2015r. Od wyroku z dnia 12 maja

2004r. w sprawie sygn. akt IIC2723/97 H. P. składała apelację, brała udział w tym postępowaniu i znała treść zarówno wyroku jak i jego uzasadnienia.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że H. P. nie znała treści wyroku i treści uzasadnienia w sprawie sygn. akt IIC 2723/97 podczas rozpoznania sprawy sygn. akt III Ca 189 /12 Sądu Okręgowego w Łodzi w kwietniu 2012r.

W judykaturze Sadu Najwyższego od wielu lat torował sobie drogę pogląd, że dopuszczalność skargi o wznowienia postępowania zależy od oceny, czy przyczyna wznowienia, na której skarga została oparta istnieje nie tylko formalnie – przez powołanie jej w skardze – lecz, czy rzeczywiście występuje i jest uzasadniona (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015r. III CZP 5/15 – OSN zbiór C za 2016r. poz. 42) . Badając, czy powołana przez skarżącą podstawa o wznowienia rzeczywiście występuje, Sąd Okręgowy przyjął, że niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z wyroków zapadłych wcześniej oraz innych środków dowodowych, nie zachodzi, gdy istniała możliwość powołania ich w tym postępowaniu i tylko na skutek opieszałości, zapomnienia lub błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła.

Z uwagi na to, że skarżąca wiedziała o treści wyroku jaki zapadł w sprawie II C 2723/97, znała treść jego uzasadnienia, nie sposób przyjąć, że jest to „nowy wyrok” w rozumieniu dyspozycji art. 403 § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy odrzucił skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 410 §1 k.p.c., wobec nieistnienia ustawowej podstawy wznowienia.